

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Action Shap

ကိုးဘုတ်အင်မော်တယ်

(ရုအန်)

(Chapter 946 - 960)

စာစဉ် - ၆၄

Chapter 946

တစ္ဆေမိုးနွယ်

တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူမှာ နန်းစွမ် ပင် ဖြစ်သည်။ ဇူအန် က သူမကို လာရှာကြောင်း သိရသောအခါ ဖိနပ် ဝတ်ဖို့ပင် မေ့လုနီးပါး ဖြစ်သည်အထိ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါမှ သူ၏ဘေးတွင် အခြားဧည့်သည်နှစ်ယောက် ကိုပါ အတူခေါ်လာကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူမ၏ ပထမဆုံးအတွေးက သူ၏သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်ကြားရန်ဖြစ် သည်ဟု တွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအရာသည် ယောက်ျားလေးများ အကြားတွင် သမားရိုးကျ မြင်တွေ့ရေလှရှိသဖြင့် ထိုသို့ သူမ တွေးမိလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မမှန်ကန်ကြောင်းကို သူမ သတိပြုမိလိုက် သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဇူအန်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က ရင်ဘတ်ဖောင်းနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပိုမိုစေ့စပ်စွာ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ထိုသူ၏ ခါးက အသေးဆုံးဖြစ်ပြီး အသားအရေလည်း ဖြူဖွေးမှုရှိ သည်။ ယောက်ျားလေး ဟန်ဆောင်ထားသော မိန်းကလေးဖြစ် ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပေ။

သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အနီရောင်စံအိမ် ကို ဘာကြောင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကို ခေါ်လာရတာလဲ။ သို့သော် သူမ တွေးတောရန် အချိန်ပင် မရှိလိုက်ပေ။ ရင်ဘတ်ပြားနေသည့် တစ်ဖက်လူ၏ သူမ အကြောင်း မကောင်းပြောနေသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ ငြိမ် နေမည်မဟုတ်သဖြင့် စကားသံ ပြန်လည် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

ဆန်းရွှင်အံ့သြ သွားသည်။ သူမ အလျင်အမြန် လူမိသွားမည်ဟု မထင် ထားခဲ့ပေ။ သူမ တစ်ခုခုပြောချင်သော်လည်း အခြားအမျိုးသမီး၏ အလှအပကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ အစက ဆောင်ကြာမြိုင်အပျော်မယ် များသည် မိတ်ကပ်ထူထူသုံးကာ ညတုတု ပြုမူမည်ဟု သူမ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဤမိန်းကလေးက လုံးဝခြားနားနေသည်။ သူမတွင် အထက်တန်း စား မိန်းကလေးများ ထက်ပင် ကျက်သရေရှိသည့် ဟန်ပန်ရှိနေသည်။ နန်း စွမ် ကို ဆောင်ကြာမြိုင်လို နေရာမျိုးနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်ရန် သူမ တကယ် ကို ခက်ခဲနေသည်။

သူမ အတွက် ပိုကြီးသော စိတ်ဒဏ်ရာမှာ ... ဘာကြောင့် ဒီမိန်းကလေး တွေက ရင်သားကြီးကြတာလဲ။ ဒီလောက် ကြီးမားရအောင် ဘာတွေများ စားထားလို့လဲ။

ဆန်းရွှင်ကို လှပသည်ဟု ပြောနိုင်သော်လည်း နန်းစွမ်နှင့် ယှဉ်လျှင်

လိုအပ်နေသေးသည်။ ထို့အပြင် ဖွံ့ဖြိုးမှုရှိသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဖြင့် ဆိုလျှင် စကားဆက်မများချင်လောက်အောင် ဆန်းရွှမ်း ယုံကြည်မှု ဆုံးရှုံးသွားတော့သည်။ သူမ နှာမူတ်လိုက်ပြီး သူမ၏ အလိုမကျမှုကို ပြသရန် အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

ကျန်းတန် လည်း နိုးလာသည်။ သူမ၏ ရှေ့တွင်ရှိနေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီမိန်းကလေးက တကယ်ကို လှတာပဲ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အကြည့်က ဒီလောက ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံ၊ လွတ်ကင်းသွားတဲ့ပုံပဲ။

ရှိုဟုန်လေ နဲ့တောင် နှိုင်းယှဉ်လိုရတယ်။ ကျန်းတန် ခါးမတ်လိုက်သည်။ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် နောင်တ ရနေသည်။ ယနေ့ထွက်လာချိန်တွင် မိတ်ကပ်အနည်းငယ်တောင်မှ မလိမ်းလာခဲ့ရပေ။ သူမ နှင့် ယခုအချိန်တွင် မယှဉ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဤနေရာကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အနေနှင့် လာခဲ့ကြောင်းကို သတိရလိုက်ကာ သက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။

" နန်းစွမ်နဲ့ တွေ့ရဖို့က တကယ်ကို မလွယ်ဘူးပဲ" ဇူအန် က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြေလျော့မှုရှိစေရန် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်သည်။

ဇူအန် စကားပြောလိုက်သောအခါ နန်းစွမ်၏ အေးစက်သော

မျက်နှာထား က အပြုံးတစ်ခုအသွင်ပြောင်းလဲသွားသည်။ " ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီမှာ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေ အရမ်း များနေတာကိုး။ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီနဲ့ လိုက်တွေ့ပေးရရင် ပင်ပန်း လွန်းလို့ သေရနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သခင်လေး စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး။ သူ တို့ကို မှာကြားထားပြီပါပြီ။ အနီရောင်စံအိမ်ကို သခင်လေး နောင်အခါ လာ လည်သည်ရှိသော် အထဲကို တန်းဝင်လာခဲ့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးစရာမ လိုပါဘူး။ "

ဆန်းရွှမ် နှာမူတ်လိုက်သည်။ ဒီမိန်းမက သူ့ရဲ့ ကျော်ကြားမှုကို ဂုဏ်ဖော် နေတာလား။ ယောင်းမ က သူနဲ့ ယှဉ်ရင် ကြာပန်းလေးလို ဖြူစင်နေတာ ပဲ။

" အဲ့ဒီလောက် ဧည့်သည်အများကြီးကို တွေ့ဖို့လိုအပ်လို့လား " ဇူအန် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

" သခင်လေးက သဝန်တိုနေတာလား " နန်းစွမ်၏ အပြုံးက ပိုမိုကြီးမား လာသည်။ ဇူအန်၏ လက်မောင်းကို ဖက်လိုက်ပြီး " ဒါကို ကြားရတာ တကယ်ကို ပျော်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား "

" ဟွန်း အပိုတွေ " ဆန်းရွှမ် မျက်လုံးလှန်လိုက်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျန်းတန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ တကယ်ကို ပြိုင်ဘက်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဟွန်း ချူချူယန်သာ ဒီမှာရှိနေလို့ကတော့...

ဆန်းရွှမ်နှင့် ကျန်းတန်တို့ က သူတို့၏အမြင်အသီးသီးဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထင်သေးကြည့်ခဲ့ကြသော်လည်း ယနေ့တွင် ဘုံရန်သူတစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်သည်။

နန်းစွမ်က ဇူအန် ဘေးသို့ရောက်သွားကာ နားအနား ကပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ " သခင်လေး စိတ်မပူပါနဲ့။ သူတို့နဲ့က စကားပဲပြောတာပါ။ သူတို့ရှေ့မှာ မျက်နှာလွှားတောင် ဖယ်မပြခဲ့ဘူး။ ကျွန်မက သခင်လေးအတွက် သေချာထိန်းသိမ်းထားပါတယ် " ဇူအန်၏ နားရွက်ကို တမင် လေမှုတ်လိုက်သည်။

ဇူအန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒီမိန်းကလေးက ငါ့ကို ဘယ်လို နောက်ပြောင်ရမလဲဆိုတာ သိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ချီဘုရင် တောင်မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့တာကိုး။

ချီဘုရင်ရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော် လို့လည်း ပြောသေးတယ်။ အပျိုစင်ဖြစ်နေတုန်းပဲလား။ ဒါပေမယ့် မိန်းမပျိုလေး ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ရင့်ကျက်ပြီးသား စိတ်ရှိ

ရှင် ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူးလေ။

သူ၏အနောက်တွင် ရှိနေသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ လူသတ်ချင်စိတ်ကို အာရုံခံမိကာ ဇူအန် အတွေးရပ်တန့်လိုက်သည်။ " ဒါနဲ့ ဒီကို လာခဲ့ရခြင်း အကြောင်းက မင်းရဲ့ အကူအညီလိုအပ်လို့ပဲ။ မိန်းကလေး ကွန်းကို မေးချင်တာတွေ ရှိနေတယ် "

" ဘာကြောင့် နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်လဲ " ကျန်းတန် နားရွက်ထောင်သွားသည်။

ဆန်းရွှမ်းလည်း ဇေဝဇေဝါဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးကွန်း ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒီမြို့တော်မှာ ကွန်းမျိုးရိုး နဲ့ နာမည်ကြီးတဲ့သူ ရှိလို့လား။

ဇူအန် အကြောင်း မေးခွန်းများစွာ ရှိနေသော်လည်း မိန်းကလေးများ အပေါ် သူ၏ အမြင်ကို သူမ ယုံကြည်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မည်သည့် ကျပန်း မိန်းကလေးကမှ သူ၏ အာရုံကို ဖမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ချီးမွမ်းမှုကို ရသူ အားလုံးက အလွန်အမင်း လှပသူများသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ မျိုးရိုးက ကွန်းဆိုရင် ဒီမိန်းကလေး က မြို့တော်မှာ အတော်လေး နာမည်ကြီးနေသင့်တယ်လေ။

နန်းစွမ် က နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။ " သခင်လေးက တကယ်ကို

အကြင်နာမဲ့တာပဲ။ အဲဒီည ပြီးနောက် ကျွန်မကို တစ်ခါမှ လာမတွေ့ဘူး။
အခုလည်း နောက်တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ ကျွန်မကို လာရှာရုံသက်သက်ပဲ"

" သူ့ကိုတောင် မနာလိုဖြစ်နေပြီလား။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ရိုးရိုးသားသား
လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ချို့ ရှိနေလို့ပါ" ဇူအန် က အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

အနည်းငယ် နွဲ့ဆိုးလိုက်ခြင်းက တစ်ခါတစ်ရံ မျက်နှာပိုရမည်
ဖြစ်ကြောင်းကို နန်းစွမ် သိနေသည်။ သို့သော် ထိုအရာမျိုးက အလွယ်တကူ
လက်လွန်တတ်သဖြင့် သူမ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ " ကောင်းပြီလေ။ သူနဲ့
တွေ့ဖို့ ခေါ်သွားပေးမယ်။ သိပ်မကြာခင်ကပဲ ရှင့်အကြောင်း ပြောနေ
သေးတာ"

" ဘာအကြောင်းလဲ" ဇူအန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မိစ္ဆာမျိုးနွယ်တွင်
လေးစားခံရသူတစ်ဦးထံမှ အပြောခံရခြင်းသည် ပျော်ရမည့် အရာကော
င်းတစ်ခု မဟုတ်ပေ။

" ရှင် ဘယ်လောက် အကြင်နာမဲ့လိုက်သလဲ ကြည့်ပါဦး" နန်းစွမ် နှာမူတ်

လိုက်သည်။ သူတို့အုပ်စုကို ယိမ်းနွဲ့ကာဖြင့် အရှေ့မှ ဦးဆောင် ခေါ်သွား
တော့သည်။ သူမ၏ လမ်းလျှောက်ပုံက အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသော
ဆန်းရွှမ်း ကို စိတ်ထဲ သရော်မိစေသည်။

ထိုစဉ် ကျန်းတန် က ဇူအန်ကို မသဲကွဲသော မျက်နှာအမူအရာ တစ်ခုဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ပွေတဲလူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီ
လောက် ဆိုးမယ်ထင်ထားဘူး။ သူတို့ရဲ့ လေသံကို ကြည့်ရတာ ဒီ
မိန်းကလေးကွန်း ဆိုတာက သူ့ရဲ့ အတော်ရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေး
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဦးမှာပဲ။

အနောက်ဘက် ခြံဝန်းသို့ သူတို့ အလျှင်အမြန် ရောက်ရှိသွားကြသည်။
နန်းစွမ်က ခဏ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ " သခင်လေး ခဏစောင့်ပေးပါ။
ကျွန်မ အရင်ဆုံး သွားပြီး ဝင်ခွင့်တောင်းလိုက်ပါဦးမယ်။ သခင်လေးလည်း
သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ရဲ့ အဆင့်အတန်းက ..." ကျန်းတန် နှင့် ဆန်းရွှမ်း တို့ ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းစကားလုံးများကို သူမ မပြော
တော့ပေ။ သူမ၏ စကားကို ဇူအန် နားလည်သဖြင့် ကိစ္စများကို ခက်ခဲ
အောင် မလုပ်ခဲ့ပေ။

နန်းစွမ် အထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဆန်းရွှမ်း မေးလိုက်သည်။ " အဲ့ဒီ
မိန်းကလေးကွန်း က ဘယ်သူမို့လို့လဲ။ ဘာကြောင့် ဆန်းကြယ်နေသလို

လုပ်နေတာလဲ"

" သူက တကယ်ကို နည်းနည်း ထူးခြားလို့ပါ။ ငါတို့တွေက အကူအညီ တောင်းဖို့ ရောက်လာကြတာလေ။ ဒါကြောင့် စည်းမျဉ်းတွေကို လိုက်နာ သင့်တယ်" ဇူအန် က ကွန်းနန်ဝု ဧါ သရုပ်မှန်ကို မပြောပြခဲ့ပေ။ 'မိစ္ဆာ မျိုးနွယ်' ဟူသော စကားလုံးက အလွန် အထိမခံနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာခင်အချိန်တုန်းက မိစ္ဆာမျိုးနွယ်များက နယ်စပ်မြို့ တစ်ခုလုံးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သေးသည်။

ဆန်းရွှမ်း နှင့် ကျန်းတန်တို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သိချင်နေကြသည်။

နန်းစွမ် လျှင်မြန်စွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ " သခင်လေးကို အထဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘေးက ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကတော့ မ သင့်တော်မှာ စိုးရတယ်"

ဆန်းရွှမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ဒီအပျော်မယ်တွေကတော့ ဘယ် ကနေ သတ္တိတွေ ရှိနေတာလဲ။ သူမ ပြန်ပြောတော့မည့် အချိန်တွင် ဇူအန်က

သူမကို တားလိုက်သည်။ " ရွှမ်အာက ဒီမှာ ခဏလောက် စောင့်နေပေးပါလား။ မင်းယောင်းမကို ပြဖို့ ခေါ်သွားလိုက်မယ် "

အစက ဆန်းရွှမ် မပျော်သော်လည်း ယောင်းမ၏ အခြေအနေကို ပြန်တွေးကာ သူမ သည်းခံလိုက်သည်။ " ထားလိုက်တော့။ ဒီနေရာက လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါကြောင့် အထဲ မဝင်တော့ဘူး။ မဟုတ်ရင် မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ လိမ်ညာမှုတွေ ကူးစက်ခံနေရဦးမယ် " အနံ့ဆိုး ဟု သူမ ပြောချင်သော်လည်း အဆုံးတွင် ထုတ်မပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဇူအန် တွေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မှန်တယ်။ ဒီမှာ တကယ်ပဲ မြေခွေးရှိနေတယ်။ ထို့နောက် ကျန်းတန်ကို အထဲခေါ်သွားတော့သည်။

နန်းစွမ် တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ " သခင်လေး သူ က... "

" အဆင်ပြေပါတယ် " ဇူအန် ပြောလိုက်သည်။ " မိန်းကလေးကွန်းက လိုက်ကာ အနောက်ကနေ ပြောမှာပဲလေ။ အခု အကူအညီတောင်းမယ့် ကိစ္စက သူနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပါ အထဲ ခေါ်လာမှရမယ် " ယခင်က နေခဲ့ဖူးသောကြောင့် အတွင်းအပြင်အဆင် ကို ဇူအန် သိ

နေသည်။ ထို့ကြောင့် နန်းစွမ် လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပေ။ ကွန်းနန်ဝူ ကို အသိပေးရန် သူမ အရင် အထဲဝင်သွားလိုက်သည်။

ဇူအန် နှင့် ကျန်းတန် တို့ သွားဝင်သောအခါ လိုက်ကာ အလွှာများ အနောက်တွင် ရှိနေသော မှုန်ဝါးဝါး ပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ၏ ပုံရိပ်အမှန်ကို သူတို့ တကယ် မမြင်တွေ့ရပေ။

" ဒီလို ပုံစံနဲ့ တွေ့ရလို့ သခင်လေးက ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ" အထဲမှ သိမ်မွေ့သော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျန်းတန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီလောက် သာယာတဲ့အသံရှိနေတာ လား။ တေးဆိုငှက်၏ အသံ၊ ကျောက်စိမ်းပြားပေါ်သို့ ပုလဲလုံးကျသည့်အသံ တို့ကို ချက်ချင်း တွေးမိလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဤမိန်းကလေး၏ အသံ ကို အတိအကျ ဖော်ပြနိုင်သော အရာဟူ၍ မရှိနိုင်ပေ။

ကျန်းတန်ကို လက်ကိုင်ဆွဲလျက် ဇူအန် ထိုင်ချလိုက်သည်။ " မိန်းကလေး ကွန်း က နှိမ့်ချလွန်းနေတာပါ။ မိန်းကလေးရဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေကို ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ အခုလို တွေ့ခွင့်ပေးတာကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ"

ကွန်းနန်ဝူ က အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ " ဒီနေ့ သခင်လေးက ဘာအကြောင်းကိစ္စကြောင့် လာခဲ့သလဲ မသိဘူး"

" ဒါက ဒီလိုရှိတယ်..." ဇူအန် က ကျန်းတန်၏ အခြေအနေကို ရှင်းပြ လိုက်သည်။ "မုန်းပညာက မိစ္ဆာမျိုးနွယ်ဆီကနေ ဆင်းသက်လာတယ် ကြားမိတယ်။ ဒီပြဿနာအတွက် ဘာအဖြေရှိမလဲ မသိဘူး"

နောက်ဆုံးတွင် ကွန်းနန်ဝူ ဖြေလိုက်သည်။ " မုန်းပညာရပ်တွေက တကယ်ပဲ မိစ္ဆာမျိုးနွယ်ဆီကနေ ဆင်းလာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာမျိုးနွယ် တွေက အများကြီးရှိနေတယ်။ လူသိများတဲ့ မျိုးနွယ်တွေ ရှိသလို နာမည် တောင် မသိကြတဲ့ မျိုးနွယ်လေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ဥပမာ သွေးမျိုးနွယ် နဲ့ တစ္ဆေမျိုးနွယ် လိုမျိုးပေါ့။ မုန်းပညာ တွေက တစ္ဆေမျိုးနွယ် တွေ ဆီကနေ ဆင်းသက်လာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် လူသားတွေရဲ့ ပြုပြင်မွမ်းမံမှုကို ခံလိုက်ရ တယ်"

ကျန်းတန် တွေးလိုက်သည်။ သူပဲ တကယ်ကို အတော်လေ့လာထားတာ ပဲ။ မိစ္ဆာမျိုးနွယ်တွေ အကြောင်းကို အများကြီးသိထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် အားဇူက သူ့ကိုလာရှာခဲ့တာကိုး...

ဇူအန် အံ့အားသင့်သွားသည်။ " ဒီကမ္ဘာမှာ တစ္ဆေမျိုးနွယ် တကယ်ရှိနေ

တာလား"

အကယ်၍ ဒီလိုမျိုး သေလွန်ဝိညာဉ်တွေလို အရာမျိုး တကယ်ရှိနေရင် ဧကရာဇ် က ဘာအတွက်ကြောင့် ထာဝရရှင်သန်ခြင်းကို လိုက်ရှာနေရသေးတာလဲ။ တစ္ဆေအသွင်နဲ့ဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။

" ရှင် ထင်နေသလို မဟုတ်ဘူး" ကွန်းနန်ဝူ ရှင်းပြလိုက်သည်။ " သူတို့တွေက သေတာလည်း မဟုတ် အသက်ရှိနေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဝိညာဉ်သန့်စင်ခြင်း စွမ်းရည် တစ်ချို့ရှိတဲ့ လူထူးဆန်းတစ်ချို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီတစ္ဆေတွေမှာ ဘာအသိဉာဏ်မှ မရှိဘူး။ သူများ ခိုင်းသမျှကို လိုက်နာကြရတာပဲ"

" ဒါဆိုရင် ကျုပ် အဖော်ကို ကုသဖို့ နည်းလမ်းရှိလား" ဇူအန်က ကျန်းတန်ကို ပြကာ မေးလိုက်သည်။ ကွန်းနန်ဝူ လုပ်ခဲ့သလားဟုတောင် ဇူအန်တွေးမိခဲ့သည်။ သူမတွင်လည်း ဝိညာဉ်သန့်စင်ခြင်း ပညာရပ်တစ်ချို့ ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇူအန် အပေါ် ရန်ငြိုးတစ်ခုခုရှိနေမည်ကို မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။ သို့သော် သူမ နှင့် စကားပြောဆိုပြီးနောက်တွင် သူမ နှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တခဏအကြာတွင် ကွန်း

နန်ဝူ ပြောလိုက်သည်။ "ဒါက နည်းနည်းခက်ခဲနိုင်တယ်"

ဇူအန် ထိတ်လန့်သွားသည်။ "ဒါဆို ကုသလို့ မရဘူးလား"

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး.." ကွန်းနန်ဝူက ကီအသံပို့လွှတ်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

"တစ်ဖက်လူက ဒီလိုနည်းလမ်းမျိုးကို သုံးတယ်ဆိုတော့ သူက မိစ္ဆာမျိုး နွယ်နဲ့ ပတ်သက်မှု တစ်ချို့ရှိနေမှာကို သခင်လေးလည်း ရိပ်မိမှာပါ။ အခု လတ်တလောမှာ မိစ္ဆာမျိုးနွယ်တွေက လူတွေရဲ့ ပြစ်တင်ရှုံ့ချမှုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရင်ဆိုင်နေရတာလေ။ ပြီးတော့ အခု ကျွန်မတို့က လူသားနယ်မြေထဲကို ရောက်ရှိနေတယ်။ ကျွန်မတို့ က ပူးပေါင်းထားရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ မဟုတ်ဘဲ ကြားဝင်မိရင်..."

ဇူအန်၏ မျက်နှာထား အေးစက်သွားသည်။ " မိန်းကလေး က ခြိမ်းခြောက်ချင် ှေနတာလား။ ပြော ဘာကို လိုချင်တာလဲ" ဤကိစ္စက ကျန်းတန် နှင့် သက်ဆိုင်ေနသဖြင့် ဇူအန် သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။ သူမ အတွက် လုပ်သင့်သောအရာကို ထိန်းချုပ်ထားမည် မဟုတ်ပေ။

" သခင်လေး နားလည်မှု လွဲေနပါပြီ။ ဒါကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုနက စကားက တကယ်ကို စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောနေတာပါ" ကွန်းနန်ဝူ၏

လေသံတွင် တွန့်ဆုတ်မှုများ ပြည့်နေသည်။ " သခင်လေးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေ
တော့ အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကြားဝင်ပြီး ကူညီပေး
လိုက်ပါ့မယ် "
